

Referat despre faraonul Sesostris al III-lea

Dupa un mileniu si jumatate de la moartea sa, grecii Herodot si Diodor din Sieilia i-au gasit numele in traditia orala care-l pastra ca pe umil dintre cei mai mari razboinici. I-au zis Sesostris, cuceritorul unei jumatati a lumii. Atat de mare era inca faima sa, incat in "Sesostris" au fost inchisi doi faraoni cu acest nume (al II-lea si al III-lea). Sesostris al III-lea, in egipteana Senusret al III-lea, faraon din dinastia a XII-a (2000-1785 i.e.n.), a fost cel mai de seama faraon al epocii Regatului Mijlociu (2040-1730 i.e.n.), iar statuia sa il prezinta avand o fata cu contururi ferme, osoase, severa, cu o mandra tinuta de osten.

Faima atat de mare a acestui faraon se explica si prin lipsa de putere a suveranilor egipteni dupa Kheops, secolul al 27-lea i.e.n., pana la Sesostris. Dupa ce Egiptul cunoscuse o perioada de maxima inflorire in toate domeniile, inca din perioada Regatului Vechi apar semnele unei crize politice si sociale. in timpul dinastiei a V-a (2563-2423 i.e.n.), faraonii reusesc sa mentina cu greu un Egipt unificat, isi indreapta o importanta parte a eforturilor spre intarire cultului Soarelui, Ra, construind celebrele temple ale Soarelui (la Abusir), iar urmasii lor, faraonii dinastiei a VI-a (2423-2263 i.e.n.), scapa din mana, treptat, puterea, in favoarea aristocratiei provinciale, a conducatorilor nomelor (regiuni administrative), pana cand se produce sciziunea statala. incepe din acest moment (2263 i.e.n.), in istoria Egiptului, asa-numita perioada interimara (prima), cunoscuta si sub numele de herakleopolitana, dupa numele nomar-hilor din Herakleopolis (Egiptul de Jos), care se proclama independenti.

Totusi, faraonii dinastiei a VII-a (in special Pepi I) reusisera sa mentina activa politica externa, penetrand in Asia cu ajutorul trupelor de uscat (reprezentate numai de infanterie) si al marinei. Timp de peste doua secole, dupa dinastia a VI-a, pana in 2040 i.e.n., Egiptul va fi supus unei presiuni exterioare, la nord-est, datorata atacurilor triburilor asiatice, precum si unei nesigurante interne perpetue, creata de luptele dintre cele doua formatii statale (herakleopolitana, in Egiptul de Jos, si thebana, in Egiptul de Sus).

Aceasta instabilitate interna a fost atat de mare incat cei 70 de regi ai dinastiei a VII-a au domnit 70 de zile (!), dupa cum transmite istoricul Manethon. in prima parte a acestei perioade asistam la o intarire a puterii Egiptului de Jos, in special in timpul dinastiei a IX-a, intemeiata de Ilet, care, insa, nu reuseste sa cucereasca sudul egiptean. in partea a doua a perioadei interimare, in sudul egiptean se dezvolta, mai cu seama in vremea dinastiei a XI-a, ai carei suverani au purtat in special numele de Anteph (2133-2000 i.e.n.), un regat din ce in ce mai puternic din noma thebana (considerata noma sceptorului), cu capitala la Hermontis, ce se intindea in sud pana la Elephantine. Puterea maxima a nomei thebane a fost atinsa in vremea ultimului faraon al dinastiei a XI-a, Mentuhotep al II-lea, care, in 2040 i.e.n. (alte cronologii; 2060 i.e.n.), infrange pe suveranii herakleopolitani, reunificand Egiptul.

Tulburarile perioadei interimare au fost manifeste si pe planul administrativ; daca, in vremea Regatului Vechi, puterea faraonului era absoluta (era ajutat de un demnitar suprem, in acelasi timp

judicator principal, administrator general, sef al depozitelor si atelierelor, si de un guvernator al Capitalei, amandoi, insa, in afara departamentului razboiului si, totodata, facand parte din casa regala), in perioada urmatoare se renunta la aceasta concentrare a puterii, renuntare fatala. Ca Egiptul nu a cazut sub presiunile exterioare s-a datorat atat puterii capatata la un moment dat de regii herakleopolitani, cat si faptului ca frontierele cu Sinaiul (si cu Etiopia) erau bine fortificate, iar in tara exista o retea eficienta de fortarete.